

Arrest

nr. 186 859 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat M. WARLOP en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en aanhanger van het sjiitische geloof. U woonde samen met uw moeder en drie broers in de Hay al-Amri wijk te Bagdad.

In april 2012 begon u te werken bij de politie. U was gestationeerd in een kazerne in de provincie Diyala. Uw werk bestond erin om checkpoints te bemannen. Af en toe verrichtte u met uw eenheid arrestaties van verdachten.

In maart 2015 werd uw eenheid voor het eerst uitgestuurd naar de provincie Salahadin. Daar werden jullie ingeschakeld in de strijd tegen Daesh, samen met de sjiitische vrijwilligersmilities. Tien dagen aan het front werden telkens afgewisseld met 5 dagen verlof, dit gedurende vier maanden.

De omstandigheden waren moeilijk. Enerzijds lagen jullie constant onder vuur van Daesh. Anderzijds hadden jullie de militie in jullie rug, die jullie beletten om terug te trekken. Eenmaal werd een collega-

politieagent bij het terugtrekken doodgeschoten door een militielid. Begin augustus 2015 was u terug thuis in Bagdad tijdens een verlofperiode. U besloot om niet meer terug te keren naar uw post, omdat u niet meer tegen Daesh wilde vechten, omdat u niet meer met de milities wilde samenwerken en omdat u niet wilde sneuvelen in de strijd. U vroeg een reispaspoort aan bij de bevoegde instantie.

Op 17 augustus 2015 vertrok u met het vliegtuig vanuit Bagdad naar Turkije. U vertrok uit Bodrum met de boot naar het eiland Kos. Vervolgens reisde u verder via de Balkanroute naar Europa. Op 31 augustus 2015 kwam u aan in België. Op 3 september 2015 werd uw asielaanvraag geregistreerd.

Op 18 april 2016 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 9 september 2016 werd deze beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

B. Motivering

U verklaart dat u bij terugkeer naar Irak zult worden veroordeeld tot een lange gevangenisstraf omdat u uw post als politieagent ongewettigd zou hebben verlaten. U vreest dat u omwille van deze reden ook door de milities kunt worden vermoord. U verwijst ook naar de algemene veiligheidssituatie in Irak als reden voor uw vertrek uit het land.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (CGVS, p. 16-17), merkt het CGVS vooreerst op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen (cf. COI Focus in bijlage). De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Toen u werd geconfronteerd met deze vaststellingen antwoordde u louter dat deze informatie niet correct is en dat er wel degelijk lange gevangenisstraffen tot 15 jaar worden gegeven aan politieagenten die ongewettigd afwezig zijn (CGVS, p. 17). Het Commissariaat-generaal merkt op dat u echter geen enkel objectief element aanreikt ter ondersteuning van deze bewering.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u geen overtuigend bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal toonde u enkel een foto met bijgevoegde tekst op uw smartphone; een foto die volgens uw bewering op Facebook werd geplaatst door iemand van uw vroegere politie-eenheid. U beweerde dat dit een boodschap is van het hoofd van de Iraakse politie aan gedeserteerde politieagenten dat 'er nog geen beslissing is voor diegenen die deserteur zijn', wat volgens u aantoont dat politieagenten die hun werk hebben verlaten wel degelijk zwaar worden gestraft (CGVS, p. 17-18). Het Commissariaat-generaal meent dat de bewijswaarde van een dergelijke foto met opschrift, die u naar eigen zeggen op Facebook hebt gevonden, gering is, gezien dergelijk stuk gemakkelijk zelf kan worden gefabriceerd. Voor het overige brengt u geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat u daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgd zou worden. In dit verband kan eveneens worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat er na uw vertrek uit uw land niemand op uw adres, waar uw familie woont, naar u is komen informeren om te kijken waar u bent of waarom u niet meer op uw werk bent verschenen (CGVS, p. 18).

Op 24/08/2016 bezorgde u in het kader van uw beroep gericht tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS d.d. 18/04/2016 aan de RVV een nieuw document, nl. een opsporingsbevel dd. 30/11/2015 van de politie. Er moet worden opgemerkt dat een dergelijk politiedocument niet opweegt t.o.v. de hierboven aangehaalde objectieve informatie. U legt immers enkel een kopie van dit document voor waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan en de bewijswaarde aldus uiterst gering is. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat uw familienaam niet vermeld wordt op dit opsporingsbevel, terwijl dit redelijkerwijze verwacht kan worden en er zelfs hiertoe een plaats voorzien is. Verder is het onaannemelijk dat u tijdens uw gehoor dd. 08/04/2016 voor het CGVS (p. 17) toen u gevraagd werd welke concrete aanwijzingen u had om te stellen dat u gezocht wordt, geen melding maakte van dit politiedocument. Aangezien u verklaarde (CGVS, p. 4) dat u op regelmatige basis vanuit België nog contact heeft met uw familie in Irak - u had een dag voor uw gehoor bij het CGVS nog met hen gepraat -

met wie u in Bagdad samenwoonde, kan er verwacht worden dat zij u van dit opsporingsbevel op de hoogte hadden gebracht en u hiervan tijdens uw gehoor melding had gemaakt, quod non in casu. Deze vaststelling maakt dan ook dat de bewijskracht van dit document wordt ondermijnd.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden omwille van het loutere feit dat u ongewettigd afwezig zou zijn als politieagent.

Aangaande een vrees voor vervolging omwille van uw profiel als politieagent dat u naar voor bracht in uw verzoekschrift in het kader van uw beroep gericht tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS d.d. 18/04/2016, en waarbij u verwijst naar een beoordeling door het CGVS, weergegeven in arrest 115.692 van de RVV dd. 13/12/2013 en naar "UNHCR Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Irak" van 31 mei 2012, dient te worden gesteld dat een beoordeling in een ander dossier niet zonder meer kan getransponeerd worden naar uw concrete situatie. Immers, het gegeven dat het CGVS in 2013 van oordeel is dat een vrees voor vervolging in hoofde van leden van de veiligheidsdiensten, gezien de toenmalige veiligheidssituatie en rekening houdend met voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, niet kon worden uitgesloten, houdt niet in dat het CGVS u anno 2016 ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen louter en alleen omdat uw profiel van politieagent niet betwist wordt. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst **op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag**. Bovendien stelt UNHCR in deze guidelines in niet mis te verstane bewoordingen: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar duidelijk dat leden van veiligheidsdiensten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonde en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Bagdad plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

Waar u aanhaalt dat u de sjiiitische milities vreest, is dat niet omwille van uw profiel van politieagent an sich, maar omwille van uw ongewettigde afwezigheid. Dienaangaande kan echter worden opgemerkt dat uit de bovenvermelde COI niet blijkt dat er een gegronde vrees kan worden afgeleid. Ongewettigd afwezig blijven is de praktijk die door politieagenten die de politie willen verlaten, courant wordt verkozen boven de officiële ontslagprocedure omdat dit gemakkelijker wordt bevonden. Indien hier een risico op represailles door sjiiitische milities mee verbonden zou zijn, kan aangenomen worden dat deze praktijk van ongewettigd afwezig blijven niet zo in trek zou zijn. Verder onderzoek leverde ook geen aanwijzingen van represailles vanwege sjiiitische milities omwille van ongewettigde afwezigheid op. Uit de geconsulteerde mensenrechtenrapporten blijkt dat er geen gevallen gekend of gerapporteerd zijn van politieagenten die omwille van het verlaten van hun functie geïsoleerd zouden zijn door sjiiitische milities (cf. COI Case IRQ2016-005w in bijlage).

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat de job van politieagent inherent bepaalde risico's met zich meebrengt, risico's waarvan u op het ogenblik dat u toetrad tot de politie van op de hoogte was of behoorde te zijn. Indien u van oordeel bent dat u de risico's die gepaard gaan met uw job niet (langer) wil lopen, staat het u vrij ontslag te nemen. Uw functie als politieagent betreft immers een vrije professionele keuze. Het feit dat u tewerkgesteld was/bent als politieagent kan op zich niet worden aanzien als een dermate essentieel element van uw identiteit dat het voor u onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Irak ander werk te zoeken teneinde in uw levensonderhoud te kunnen voorzien.

Wat betreft uw bewering dat het in Irak voor politieagenten onmogelijk zou zijn om op een normale manier ontslag te nemen van hun werk, kan overigens nogmaals worden benadrukt dat uit voormelde informatie blijkt dat er wel degelijke een mogelijkheid bestaat om op een normale manier ontslag te

nemen bij de politie, maar dat de administratieve procedure hiervoor, gelet op de huidige omstandigheden, enige tijd in beslag kan nemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28

juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen.

De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel.

Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er

redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".

Verzoeker verwijt het CGVS dat een nieuwe, gelijkaardige beslissing nam zonder hem opnieuw te horen. "Het CGVS heeft dus niet aan de RVV geantwoord". Voorts wijst verzoeker op de elementen die wel verschillen. De beslissing bevat namelijk een motivering over het opsporingsbevel, verzoekers profiel als agent, het gebrek aan concrete, geloofwaardige en ernstige, aan dit profiel verbonden incidenten en de inherente risico's aan de job als politieagent.

Verzoeker vestigt de nadruk op de neergelegde documenten. Deze werden in vraag gesteld zonder verder onderzoek.

Verzoeker bevestigt de aangehaalde feiten en vrees. Het is duidelijk dat hij voldoet aan de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève opgenomen gronden. Verzoeker verwijst in dit kader naar zijn profiel als politieagent en naar de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012.

Verzoeker wijst op het neergelegde opsporingsbevel. Verder doet hij een algemene uiteenzetting omtrent de (gedeelde) bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Eveneens verwijst hij naar het arrest “Singh” van het EHRM. De bewijswaarde van het neergelegde document werd niet onderzocht.

Verzoeker citeert verder uit het vernietigingsarrest dat in onderhavige asielaanvraag werd geveld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en uit de inhoud van de bestreden beslissing. Hij herhaalt dat het CGVS hem niet opnieuw heeft gehoord om hem te ondervragen over zijn functie. Dat de analyse individueel moet geschieden, betekent niet dat verzoeker niet behoort tot een risicogroep en het CGVS moet hiermee rekening houden. Verzoeker wijst erop dat niet enkel hijzelf doch tevens zijn broers politieagenten waren.

Waar hem verweten wordt dat hij geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan zijn profiel als agent verbonden incidenten heeft aangehaald, herhaalt verzoeker dat hij niet opnieuw werd gehoord. Het CGVS had dit moeten doen zodat hij zijn taken kon uiteenzetten en de verschillende incidenten kon uiteenzetten. Het CGVS moet rekening houden met zijn risicoprofiel.

Dat verzoeker de jaren voor zijn komst naar België niet werd geviseerd of vervolgd, is volgens hem niet relevant. Verzoeker wijst andermaal op de voormelde richtlijnen van UNHCR inzake Irak. Het CGVS heeft geen onderzoek gevoerd.

Verzoeker benadrukt te hebben verklaard dat hij buiten zijn job als politieagent geen werk zou hebben. Zijn broers zijn ook politieagent. Het CGVS mag verzoeker niet verwijten dat hij niet uittrad van de politie. Met zulke redenering zou er geen politie meer zijn. Vele jongeren verplichten zich tot de politie en zij verdedigen hun land. Het onderzoek mag zich niet beperken tot de beslissing dat hij had kunnen uittreden uit de politie.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Het is verkeerd van het CGVS om te beweren dat de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan. Vele objectieve bronnen en cijfers spreken de argumenten van het CGVS tegen. Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie.

Verder wijst hij op een aantal elementen uit de landeninformatie van verweerder die niet in overweging werden genomen. Hij stelt dat het openbare leven in 2014 en 2015, een periode waarin het CGVS wel nog subsidiaire bescherming verleende, ook niet stilviel. De toestroom van ontheemden heeft tot nog meer spanningen geleid. Bagdad wordt geplaagd door een ongekende gezondheidscrisis. Bijgevolg is er geen enkel normaal leven in Bagdad. Verzoeker wijst op informatie omtrent de problematische toestand en humanitaire noden (vooral voor ontheemden) in Irak.

Voorts wijst verzoeker op de onwil en onkunde van de Iraakse regering om controle uit te oefenen over en bescherming te bieden tegen de sjiitische milities.

2.2.1. Verweerder voegt bij de nota de “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

2.2.2. Verweerder legt op 29 maart 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad, daterend van 6 februari 2017.

3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het

doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift wijst op de gelijkenissen en verschillen tussen de heden aangevochten beslissing van het CGVS en de beslissing die het CGVS eerder gedurende de asielprocedure nam en die werd vernietigd door de RvV, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich niet kan steunen op de inhoud of de motieven van de eerder genomen beslissing van het CGVS. Deze beslissing werd immers vernietigd bij arrest nr. 173 948 van 1 september 2016 van de RvV (zoals opgenomen in het administratief dossier). Door deze vernietiging werd de initiële beslissing *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, er geen rechtsregel of beginsel bestaat waarin aan het CGVS de verplichting wordt opgelegd om een tweede gehoor te organiseren nadat de vorige beslissing werd vernietigd. Artikel 6, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalt immers slechts: *“De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor”*. De commissaris-generaal heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede gehoor te organiseren indien hij dit nodig acht. De verplichting voor de commissaris-generaal om een nieuwe beslissing te nemen belet niet dat de commissaris-generaal zijn beoordelingsbevoegdheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van deze nieuwe beslissing, geheel onafhankelijk is bij het nemen van deze nieuwe beslissing en zelf kan uitmaken wat hij bijkomend moet doen om te komen tot een nieuwe beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 april 2016 werd gehoord bij het CGVS. Hij heeft tijdens dit gehoor ruimschoots de kans gehad om de nodige toelichting te verschaffen over zijn voormalige beroepsactiviteiten als politieagent en zijn asielmotieven. Aldus is aan de hoorplicht voldaan.

Verzoeker toont daarenboven op generlei wijze aan hoe een tweede gehoor van invloed zou kunnen zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering. Verder is het niet ernstig om in het onderhavige verzoekschrift enerzijds het verwijt te uiten dat hij niet opnieuw werd gehoord om nadere toelichting te verschaffen omtrent zijn profiel en de hieraan verbonden incidenten doch om anderzijds hieromtrent niet de minste toelichting te geven en zelf geen bijkomende elementen en informatie te verschaffen omtrent zijn (voormalige) functie en hiermee verbonden incidenten.

Waar verzoeker meermaals tracht te laten uitschijnen dat zijn voormalige beroepsactiviteiten in de bestreden beslissing niet in rekening zouden zijn gebracht, kan voorts worden opgemerkt dat dit een kennelijke miskenning vormt van zowel de stukken van het administratief dossier, de inhoud van de bestreden beslissing als hetgeen verzoeker zelf stelt in het onderhavige verzoekschrift (p.5).

In de bestreden beslissing wordt in dit kader met recht gemotiveerd dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat hij ingevolge zijn ongewettigde afwezigheid als politieagent zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd door de Iraakse overheid of door de sjiitische milities. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (CGVS, p. 16-17), merkt het CGVS vooreerst op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen (cf. COI Focus in bijlage). De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat

ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Toen u werd geconfronteerd met deze vaststellingen antwoordde u louter dat deze informatie niet correct is en dat er wel degelijk lange gevangenisstraffen tot 15 jaar worden gegeven aan politieagenten die ongewettigd afwezig zijn (CGVS, p. 17). Het Commissariaat-generaal merkt op dat u echter geen enkel objectief element aanreikt ter ondersteuning van deze bewering.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u geen overtuigend bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal toonde u enkel een foto met bijgevoegde tekst op uw smartphone; een foto die volgens uw bewering op Facebook werd geplaatst door iemand van uw vroegere politie-eenheid. U beweerde dat dit een boodschap is van het hoofd van de Iraakse politie aan gedeserteerde politieagenten dat 'er nog geen beslissing is voor diegenen die deserteur zijn', wat volgens u aantoont dat politieagenten die hun werk hebben verlaten wel degelijk zwaar worden gestraft (CGVS, p. 17-18). Het Commissariaat-generaal meent dat de bewijswaarde van een dergelijke foto met opschrift, die u naar eigen zeggen op Facebook hebt gevonden, gering is, gezien dergelijk stuk gemakkelijk zelf kan worden gefabriceerd. Voor het overige brengt u geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat u daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgd zou worden. In dit verband kan eveneens worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat er na uw vertrek uit uw land niemand op uw adres, waar uw familie woont, naar u is komen informeren om te kijken waar u bent of waarom u niet meer op uw werk bent verschenen (CGVS, p. 18).

Op 24/08/2016 bezorgde u in het kader van uw beroep gericht tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS d.d. 18/04/2016 aan de RVV een nieuw document, nl. een opsporingsbevel dd. 30/11/2015 van de politie. Er moet worden opgemerkt dat een dergelijk politiedocument niet opweegt t.o.v. de hierboven aangehaalde objectieve informatie. U legt immers enkel een kopie van dit document voor waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan en de bewijswaarde aldus uiterst gering is. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat uw familienaam niet vermeld wordt op dit opsporingsbevel, terwijl dit redelijkerwijze verwacht kan worden en er zelfs hiertoe een plaats voorzien is. Verder is het onaannemelijk dat u tijdens uw gehoor dd. 08/04/2016 voor het CGVS (p. 17) toen u gevraagd werd welke concrete aanwijzingen u had om te stellen dat u gezocht wordt, geen melding maakte van dit politiedocument. Aangezien u verklaarde (CGVS, p. 4) dat u op regelmatige basis vanuit België nog contact heeft met uw familie in Irak - u had een dag voor uw gehoor bij het CGVS nog met hen gepraat - met wie u in Bagdad samenwoonde, kan er verwacht worden dat zij u van dit opsporingsbevel op de hoogte hadden gebracht en u hiervan tijdens uw gehoor melding had gemaakt, quod non in casu. Deze vaststelling maakt dan ook dat de bewijskracht van dit document wordt ondermijnd.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden omwille van het loutere feit dat u ongewettigd afwezig zou zijn als politieagent.

(...)

Waar u aanhaalt dat u de sjiitische milities vreest, is dat niet omwille van uw profiel van politieagent an sich, maar omwille van uw ongewettigde afwezigheid. Dienaangaande kan echter worden opgemerkt dat uit de bovenvermelde COI niet blijkt dat er een gegronde vrees kan worden afgeleid. Ongewettigd afwezig blijven is de praktijk die door politieagenten die de politie willen verlaten, courant wordt verkozen boven de officiële ontslagprocedure omdat dit gemakkelijker wordt bevonden. Indien hier een risico op represailles door sjiitische milities mee verbonden zou zijn, kan aangenomen worden dat deze praktijk van ongewettigd afwezig blijven niet zo in trek zou zijn. Verder onderzoek leverde ook geen aanwijzingen van represailles vanwege sjiitische milities omwille van ongewettigde afwezigheid op.

Uit de geconsulteerde mensenrechtenrapporten blijkt dat er geen gevallen gekend of gerapporteerd zijn van politieagenten die omwille van het verlaten van hun functie gevisieerd zouden zijn door sjiitische milities (cf. COI Case IRQ2016-005w in bijlage)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat de bewijswaarde van het opsporingsbevel niet zou zijn onderzocht, mist blijkens het voorgaande kennelijk feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers vastgesteld dat dit bevel slechts wordt neergelegd in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie, een vormelijk gebrek vertoont waar verzoekers familienaam niet is

ingevuld en door verzoeker tijdens zijn gehoor niet werd vermeld. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals het neergelegde stuk en dat zulke documenten zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan het neergelegde opsporingsbevel.

Voor het overige komt verzoeker inzake de voormelde motieven niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van de eerder aangehaalde gezegden en vrees. Hiermee doet hij aan deze motieven geenszins afbreuk.

In de bestreden beslissing wordt eveneens terecht gesteld:

*"Aangaande een vrees voor vervolging omwille van uw profiel als politieagent dat u naar voor bracht in uw verzoekschrift in het kader van uw beroep gericht tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS d.d. 18/04/2016, en waarbij u verwijst naar een beoordeling door het CGVS, weergegeven in arrest 115.692 van de RVV dd. 13/12/2013 en naar "UNHCR Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Irak" van 31 mei 2012, dient te worden gesteld dat een beoordeling in een ander dossier niet zonder meer kan getransponeerd worden naar uw concrete situatie. Immers, het gegeven dat het CGVS in 2013 van oordeel is dat een vrees voor vervolging in hoofde van leden van de veiligheidsdiensten, gezien de toenmalige veiligheidssituatie en rekening houdend met voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, niet kon worden uitgesloten, houdt niet in dat het CGVS u anno 2016 ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen louter en alleen omdat uw profiel van politieagent niet betwist wordt. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst **op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.** Bovendien stelt UNHCR in deze guidelines in niet mis te verstane bewoordingen: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar duidelijk dat leden van veiligheidsdiensten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonde en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Bagdad plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De verwijzing naar de informatie waarmee in de voormelde motivering uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden wordt, is namelijk hoegenaamd niet dienstig om deze motivering te ontkrachten. Evenmin is de loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen en de aangehaalde vrees daartoe dienstig. Verder is het wel degelijk relevant dat verzoeker geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan zijn beroep als agent verbonden incidenten aanhaalde en de jaren voor zijn komst naar België niet werd geïsoleerd of vervolgd. Gezien hij in het verleden niet werd vervolgd omwille van zijn voormalige beroepsactiviteiten, kan immers bezwaarlijk worden aangenomen dat dit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst plots wel zo zou zijn. Verzoeker laat de voormelde motieven voor het overige ongemoeid.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat de job van politieagent inherent bepaalde risico's met zich meebrengt, risico's waarvan u op het ogenblik dat u toetrad tot de politie van op de hoogte was of behoorde te zijn. Indien u van oordeel bent dat u de risico's die gepaard gaan met uw job niet (langer) wil lopen, staat het u vrij ontslag te nemen. Uw functie als politieagent betreft immers een vrije professionele keuze. Het feit dat u tewerkgesteld was/bent als politieagent kan op zich niet worden aanzien als een dermate essentieel element van uw identiteit dat het voor u onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Irak ander werk te zoeken teneinde in uw levensonderhoud te kunnen voorzien."

Wat betreft uw bewering dat het in Irak voor politieagenten onmogelijk zou zijn om op een normale manier ontslag te nemen van hun werk, kan overigens nogmaals worden benadrukt dat uit voormelde informatie blijkt dat er wel degelijke een mogelijkheid bestaat om op een normale manier ontslag te nemen bij de politie, maar dat de administratieve procedure hiervoor, gelet op de huidige omstandigheden, enige tijd in beslag kan nemen.”

Verzoeker vecht deze motieven niet op dienstige wijze aan. Dat hij buiten zijn job als politieagent geen werk zou kunnen vinden, betreft immers een blote en ongefundeerde bewering die niet kan volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd.

De documenten die benevens de reeds hoger besproken documenten in het dossier zijn opgenomen, zoals door verzoeker opgesomd in het verzoekschrift (p.5), kunnen hoogstens een aanwijzing vormen voor zijn identiteit, herkomst en voormalige beroepsactiviteiten. Zij kunnen geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. Verweerder voegt dit standpunt bij de nota. Verweerder verwijst eveneens naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving.

De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS